

Pyökkisellä kirjoituspöydällä oli papereita sikin sokin. Papereiden keskeltä pilkotti pronssinen, 30-vuoden mittavasta ja menestyksekkäästä urasta lahjaksi saatu nimikyltti. Kylttiin oli kaiverrettu nimi Tapani Metso. Nimen alla pienemmin kirjaimin: Rikoskomissaario. Pöydän vastaisella seinällä oli kiinni kymmenittäin valokuvia ruumiiden löytöpaikasta, renkaanjäljistä mutaisella metsäautotiellä, sekä kartta, johon oli ympyröity lähialueen lammet ja järvet. Valokuvat kehysti kuolinsyöntutkijan kolmea raporttia. Raporteista ilmeni, että kukin kolmesta nuoresta miehestä oli menehtynyt liki identtisesti. Ruumiista löytyneiden jälkien perusteella, patologi tohtori Marjatta Virta oli ollut varma, että jokainen uhri oli surmattu hukuttamalla. Raporteissa myös luki, että uhrien keuhkoista oli löytynyt vettä, joka kuului veden bakteerikannan perusteella rehevöityneeseen järveen tai lampeen. Tästä johtuen, ruumiit oli kuljetettu syrjäiselle metsätielle ja haudattu tien viereiselle niitylle mitä todennäköisemmin vasta surmaamisen jälkeen. Kahden ruumiin vatsalaukusta oli löydetty siemennestettä, sekä kolmannen, mikä oli verrattaen erikoista, virtsaa. Erika Metso laski pöydälle isänsä muistivihkon, joka oli otsikoitu numerolla 23. Numero viittasi isänsä tutkimukseen, joka oli järjestyksessään 23. hänen urallaan henkirikososaston tutkijana. Vihko piti sisällään epämääräisiä muistiinpanoja niiltä kahdenvuoden ajalta, jolloin hän oli tutkinut kolmea murhamysteeriä. Muistiinpanojen päivämääristä ilmeni, että ensimmäinen ruumis oli löydetty kesäkuussa 2015, toinen ja kolmas saman vuoden syyskuussa. Viimeisen ja sitä edellisen muistiinpanojen välillä aikaa oli kulunut liki vuosi. Viimeisin merkintä oli kirjoitettu kuukausi sitten 01.05.2017. Se oli tekstattu muista poiketen epäselvällä, kuin kiireesti rustatulla käsialalla: "Vihje!!! Tapaaminen puistossa ti 10.05 klo. 20.00" Erika nappasi kahvikuppinsa ja asteli ikkunan eteen. Isänsä kotitoimiston Ikkunasta oli näkymä Kollijärven satamaan, jonka venepaikat olivat jo täynnä, vaikka kesä antoi vielä odottaa itseään. Aamuaurinko oli noussut ja valaisi nyt satamakahvilan terassin, jossa muutama kaupunkilainen nautti aamukahvejaan. Erika pyyhki kyyneleet poskiltaan ja mietti, olisiko isänsä itsemurhan syy meneillään oleva tutkimus, ja oliko se sittenkään edes itsemurha. Hän ei tiennyt kenet isänsä oli tavannut puistossa ja liittyykö tämä isänsä kuolemaan, mutta hän lupasi, että ottaa siitä selvää.